

Súng đã gãy!

Năm 1967, lúc tôi và chú Trọng SB58 còn làm việc chung tại Tuy Hoà. Chúng tôi đã thuê một căn nhà ngay dưới chân Đồi Nhạn Tháp. Đồi này còn có tên là đồi Khỉ trước khi có một đơn vị pháo binh về đồn trú trên đồi. Khỉ trên đồi này nhiều vô cùng làm cho dân dưới chân đồi khốn khổ không ít. Từ ngày đơn vị pháo binh về đây, tuy nạn khỉ đã bị tiêu trừ, nhưng cái nạn mất ngủ của những người dân mới đến ở thật là khốn khổ.

Ban ngày còn đỡ vì người dân đi làm. Ít có người chú ý đến tiếng départ của pháo binh. Nhưng ban đêm, thật là hết biết. Ban đêm là lúc đôi bên hoạt động. Cộng sản chờ đêm tối mò về làng mạc để tuyên truyền, kinh tài và khủng bố người dân. Tất nhiên quân đội Việt Nam Cộng Hòa vì thế cũng không thể nào ở yên được. Những cuộc chạm súng lớn nhỏ đều xảy ra trong đêm tối. Đơn vị pháo binh trên đồi Nhạn Tháp vì thế gáy hầu như liên tục mỗi đêm. Cái thứ đại bác ru đêm này thật là hết chê luôn. Đang ngon giấc, bỗng ầm một tiếng, người thức giấc, con thỏ giật mình! Ba tháng đầu, chú Trọng và tôi có ai ngủ được đâu. Sáng nào đến sở, đĩa nào đĩa nấy đều có cặp mắt sâu như cái giếng và một đôi quầng thâm đậm nét, chúng tôi tỏ rằng không đĩa nào ngủ đủ giấc cả. Tôi có bàn với chú Trọng nên đi mượn nơi nào khác xa ngọn đồi pháo binh này đi. Nhưng chúng tôi không đĩa nào thực hiện được. Mới được nhận vào làm việc, lương cũng vừa tạm đủ để

trang trái tiền nhà, tiền ăn và còn phải gửi chút chút về nhà để nuôi gia đình nữa. Vói lại, còn đâu rẻ hơn cái vùng này trên khắp các đường phố Tuy Hòa, nên chúng tôi vẫn cần rảnh chịu đựng. Nhưng sau ba tháng, chúng tôi cũng quen dần với loại đại bác ru đêm này. Thậm chí, có đôi lúc pháo bắn cả đêm mà chúng tôi vẫn cứ tỉnh bơ ngủ như chẳng có gì xảy ra. Tiếng đại bác lúc này gần như là một sự bảo đảm rằng đêm nay sẽ là một đêm an ninh, rằng sẽ không có một cuộc tấn công nào vào thị xã và chúng tôi cứ việc yên tâm mà ngủ. Nhưng cũng có những đêm chúng tôi trần trọc không ngủ được. Tại sao? Chúng tôi chờ tiếng đại bác. Không có tiếng đại bác, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hoặc Việt Cộng thôi đánh đêm? Một sự việc khó có thể xảy ra đối với bọn người ác ôn ấy! Hoặc quân ta đã đẩy lùi địch quá xa, lực lượng địch quá yếu cần phải dưỡng quân? Điều này có thể, nhưng không chắc. Nói tóm lại đại bác thức, mình ngủ, đại bác ngủ, mình thức!

Tôi kể mấy chuyện này vì tôi muốn nhắc đến một người bạn, Nguyễn Xuân Nhị SB 58. Đúng ra, tôi không biết chú ta đi lính, vì chúng tôi đã không gặp nhau từ năm 1963 cho đến lúc tôi ở tù về vào năm 1982. Tôi biết, vì anh em cho biết, và vì chú ta hay nổ với tôi rằng súng của chú là loại càn nông, có thể nổ tan xác bất cứ đũa nào thích lém phéng với chú.

Lúc còn ở tiểu chủng viện, tôi ít chơi thân với chú. Nếu có đùa dai với chú, tôi cũng chỉ đùa với anh em chọc ghẹo Nhị Bói. Tôi không biết ai đã đặt tên cho Chú Nhị là Nhị Bói. Nhưng từ đó, tên ấy đã trở thành tên cúng cơm riêng của chú từ tiểu chủng viện cũng như những tên cúng cơm khác như Hoàng Écorce, Hạnh Bảo Đại, Thánh Trí, Thánh Luân,

Lạc Bà Vải, An Già Hồ, v.v. Nhưng từ lúc gặp chú ta lại, có thể nói không có ai thân thiết bằng chú ta với tôi.

Mỗi lần tôi về Việt-Nam, người tôi gọi đầu tiên là Chú Nhị. Chú Nhị nhà mình rất hăng hái gặp anh em. Nếu bây giờ anh em có ai thấy tôi hăng hái, anh em hãy nhớ cho rằng tôi bắt chước chú Nhị đó. Gọi một phát thôi là chú Nhị bỏ mặc tất cả để vào Nha Trang gặp tôi bằng chiếc xe cà rịch cà tang của chú. Tôi gọi đó là xe “Trâu Già của Nhị Bói” để nhắc lại chiếc xe đạp đen Trâu Già của Cố Hồng mà tất cả chúng ta đều quen thuộc. Chúng tôi đã dùng chiếc xe Trâu Già ấy để đi thăm bạn học cũ như Nhơn Chợ Mới, Xin Cây Vòng, Tân Bình Cang.

Cứ mỗi lần gặp là tôi hay đùa: “Sao trên bảo dưới còn nghe không?” Hoặc “Súng đạn còn đầy đủ không cha nội?” Cứ mỗi lần như thế, chú Nhị nhà ta thường hay nhe hai hàm răng sún ra toe toét:

“Còn chứ sao không? Nòng 55 ly thông kỹ lắm! Đạn đầy ăm ắp, có thể tác xạ đến bất kỳ mục tiêu nào, bất kỳ giờ giấc nào?”

Cứ mỗi lần như thế, tôi đều mỉm cười:

“Chắc nhà mày ở gần kho đạn há?”

Chúng tôi còn có những pha đấu rượu hấp dẫn nữa. Mỗi lần đi ăn nhậu chung với anh em, tôi là tay phá mồi có hạng, trong khi chú Nhị xách mấy chai rượu để đi đấu với anh em. Gặp tôi, chú cũng chẳng tha. Đối lại tôi năn nỉ:

“Thôi mày tha tao đi! Tao không biết uống rượu, chỉ uống có vài ngụm bia thôi.”

Tôi nói với Chú Nhị, nhưng các anh em khác cũng tha cho tôi cái mục đấu rượu vì câu nói ấy. Tôi vẫn không uống

rượu cho đến một ngày tôi làm cho chú Nhị giật mình. Từ ngày ấy, chú không nào giờ dám thách rượu tôi nữa. Tôi như một con gà tử mị đang dây chết đột ngột đứng dậy đá chú Nhị một phát bay ra khỏi dưng. Năm ấy, tôi được mời đi Tầm Hưng để dự lễ kỷ niệm 10 năm ngày chịu chức thánh của Cha Hùng SB 64. Lúc ngồi vào bàn tiệc, tôi gai chú Nhị cứ nói khích tôi hoài. Tôi liền đứng dậy cụng liên tiếp với chú ba ly rượu đế. Chú Nhị nhà ta chạy chè vì bị tôi đá gà chết! Sau trận ấy mỗi lần có dịp đi Phan Thiết, các tay bọm nhậu của Sao Biển đều buộc tôi uống rượu đế. Và thế là từ đó trở đi, tôi không còn cơ hội để đá gà chết nữa. Năm nay, 2017, Chú Nhị Bói không còn hăm hờ như xưa nữa. Gọi điện thoại, chú đều từ chối viện lý do là xe hư hoặc một lý do nào khác. Ngày 14/6/2017, mẹ tôi mất. Tôi chỉ liên lạc với cha Vinh và một số anh em Sao Biển trong vùng. Riêng đối với chú Nhị, tôi không gọi vì nghĩ rằng có lẽ chú đã suy yếu lắm, chắc không đi Nha Trang nổi. Không ngờ vào buổi chiều trước ngày đưa mẹ tôi đi chôn, Chú Nhị lại lò mò đến phúng điếu. Lần này chú đã làm một việc rất lạ. Chú đến nhưng không còn biết nhà tôi ở đâu nữa. Được tin Nhị Bói đến, anh em chúng tôi đến vây quanh chú, mỗi người với một câu hỏi:

“Sao không đem mu rùa đến bói xem nhà anh Hoàng ở đâu nhỉ?” Một chú SB hỏi.

“Thôi rồi anh Nhị ơi, lẩn rồi hả?” Một chú khác.

“Đại bác 55 nay hướng nòng lên hướng Bắc rồi. Coi chừng đó quý bạn. Ê, đại bác này còn cơ bấm không vậy?”

Tôi cười. Đáp lại, chú Nhị nói:

“Nói bậy, lẩn đâu mà lẩn, chỉ là có quên hướng nhà thôi!

Còn súng đạn của tao còn đầy đủ mà. Đừng lo!”

“Coi chừng kim hỏa của hần mất tiêu rồi!” Có ai đó nói.

Đêm đó, Chú Nhị đòi ngủ lại để sáng đi lễ. Anh em cũng thấy hợp lý. Chú Chín SB 71 được lệnh phải chăm sóc cho Chú Nhị qua đêm.

“Nè, nhớ canh chừng chú Nhị nha, Chín. Đừng để chú ta đi lạc là tiêu đó!” tôi dặn chú Chín.

“Vừa vừa thôi đó nghe Hoàng!” Chú Nhị cười cười.

“ĐỪNG CÓ CHỌC TAO NGHE. TAO ĐÂU CÓ CHỌC MÀY ĐÂU!”, Tôi cố nhái giọng của Chú Nhị lúc bị anh em ăn hiếp trong Tiểu chủng viện.

“Vây mà mày còn nhớ hả?” Chú Nhị nhe chiếc răng khểnh độc nhất của chú ra dọa.

Rồi Chú Nhị ăn nhà mới! Anh em vùng Nha Trang và vùng Phan Thiết đều được mời. Tôi cũng dự định đi, nhưng cuối cùng đành phải lỗi hẹn vì Dì Năm của tôi ở Diên An chết đột ngột. Cách đó một hơn một tuần, tôi được báo tin rằng Chú Nhị đau nặng phải vào bệnh viện tỉnh Khánh Hòa ở Khu C. Chú Thắng SB 74, trưởng vùng, Chú Chín SB 71, Hùng em tôi SB 70, và tôi đến thăm Chú Nhị tại bệnh viện. Không ngờ chú Nhị lại nằm đúng vào cái giường mà chỉ vài tuần trước là giường của cha Tadeo Nguyễn Đình Tạc. Chúng tôi gặp chú đang chuyền nước biển. Chú trông có vẻ rất yếu.

Phòng của Chú Nhị hôm đó không đông người lắm. Trông thấy Chú Nhị khá tỉnh, bọn tôi thay vì an ủi bệnh nhân lại lên tiếng chọc ghẹo.

“Sao? Thấm đòn rồi hả?” Tôi cười.

“Hoàng, mày nói vậy là sao?” Chú Nhị hỏi với giọng yếu ớt.

“Thì bị bò vừa húc vừa đá đó!”

“Anh Nhị gắng lắm! Chơi một lúc hai con bò húc! Bị nó húc cho một cái ói máu!” Chú Chín SB 71 nói.

“Xem như anh cũng khoẻ lại đôi chút rồi phải không?” Chú Thắng nói tiếp.

“Cũng đã đỡ đỡ rồi. Có lẽ hai ngày nữa tao về đó.”

“Bộ mày định tìm thêm bà nữa hay sao mà chơi tới hai lon Bò Húc vậy? Đừng có nói là tao còn súng ống đầy đủ nữa nghe.”

“Thì vậy chớ sao. Súng ống đạn dược tao cũng đầy đủ mà. Chỉ cần thông nòng cho láng là xong!” Chú Nhị cười nhẹ. “Thôi đi cha nội. Nói tướng vừa vừa vậy! Súng đạn thì có lẽ cũng khá đầy đủ thật đó. Nhưng chắc nòng queo hoặc mất cơ bắm hoặc kim chích hỏa. Không chừng còn thiếu cả lẫy cò nữa đó”

“Vừa vừa thôi nghe mày! Hôm trước lên gặp thánh Phêrô, ông bảo tao phải về lời thêm một tên nữa mới được!” Nhị chớp chớp con mắt. “Chắc ông nói mày đó!”

Tôi từ giả Chú Nhị từ đó và trở về Mỹ. Tôi đang định viết một đoạn hồi ký về chuyện đi thăm bạn bè Sao Biển cũ trong đó tôi viết nhiều về Chú Nhị. Ai dè, viết còn đang lờ dờ thì đùng một cái, cây pháo 55 ly của Ninh Hòa bị queo nòng! Thôi rồi một kiếp phù du. Từ nay vắng bóng chú Nhị Bói trong những cuộc vui chung của anh em Sao Biển! Một người bạn thân đã được Chúa thương đưa về quê thật! Amen.

Vĩnh Biệt Chú Nhị Bói Ninh Hòa!

Nashville, TN., ngày 28 tháng 11, 2017

Phêrô Nguyễn Hoàng SB57